RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 90.498 van 26 oktober 2000
in de zaak A. 85.663/VII-18.933.

In zake : 1. XXX,
2. XXX,

die woonplaats kiezen bij
Advocaat I. FLACHET,
kantoor houdende te GENT,
Halvemaanstraat 7

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX, beiden van Slovaakse nationaliteit, op 23 juli 1999 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 1999 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 29 oktober 1999 tot weigering van verblijf;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 20 september 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 oktober 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad L. LAVRYSEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat I. JANSSEN die, loco Advocaat I. FLACHET verschijnt voor de verzoekende partijen, van Adjunct-adviseur C. VRIJENS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST ;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Verzoekende partijen, van Slovaakse nationaliteit, komen op 14 september 1998 België binnen en verklaren zich op 29 oktober 1998.

1.2. Op 29 oktober 1998 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf.

1.3. De beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juni 1999

tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 29 oktober 1998 tot weigering van verblijf inzake de eerste verzoekende partij is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 26 april 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is.

Betrokkene, van Slovaakse nationaliteit en van Roma-origine, verklaarde dat skinheads op 6 september 1998 brandende flessen naar zijn huis zouden gegooid hebben. Betrokkenes huis zou helemaal uitgebrand zijn. Betrokkene zou met zijn gezin via de velden naar het nabijgelegen dorp, BUZICE, gevlucht zijn. Daar aangekomen zouden ze ook daar de aanwezigheid van skinheads opgemerkt hebben en noodgedwongen de nacht doorgebracht hebben in het veld. Om 8 uur 's morgens zouden ze politie opgemerkt hebben en zouden ze het dorp binnengetrokken zijn. De politie zou de verhalen van de mensen genoteerd hebben. Ze zouden gezegd hebben dat de zigeuners zichzelf moesten leren verdedigen. Betrokkene zou daarna met zijn gezin bij zijn moeder gaan wonen zijn tot aan hun vertrek. Op 23 december 1997 zou betrokkenes zoon, Z. B. met een mes aangevallen zijn door skinheads. Hierbij zou hij een snijwonde aan de hals opgelopen hebben. Hij zou een maand gehospitaliseerd geweest zijn. De dokters zouden niet gehaast geweest zijn om hem te verzorgen toen hij werd binnengebracht. Betrokkenes dochter, XXX, zou moeilijk werk gevonden hebben als kapster. Ze zou uiteindelijk ergens kunnen beginnen zijn maar ze zou ontslagen zijn omdat de klanten niet door een zigeunerin wilden geknipt worden en wegbleven. Betrokkene zou, op zijn werk als chauffeur, vaker gepest zijn door de politie. Hij zou sneller boetes moeten betalen hebben dan de anderen. Hij zou klappen gekregen hebben als hij niet meteen kon betalen. In april 1998 zou betrokkene op zijn werk ontslagen zijn. Daarna zou hij moeilijkheden gehad hebben om terug werk te vinden. Overal zouden de Roma uitgescholden zijn en op straat zou er geschreven zijn dat Roma naar de gaskamer moeten. Betrokkene zou met zijn vrouw, XXX, en twee kinderen uit Slovakije vertrokken zijn op 13 september 1998. 's Anderendaags zou hij in België aangekomen zijn. Betrokkene diende op 15 september 1998 een asielaanvraag in. Hij is in het bezit van zijn paspoort en rijbewijs.

Er dient opgemerkt te worden dat tegenstrijdigheden tussen betrokkenes verklaringen en de verklaringen van betrokkenes familieleden de geloofwaardigheid van betrokkenes vluchtrelaas volledig ondermijnen. Zo verklaarde betrokkene dat

hij en zijn gezin voor de brand vluchtten langs de zijdeur via de tuin naar het veld. Betrokkenes echtgenote daarentegen beweerde dat ze langs de voordeur vluchtten, die volgens haar de enige deur aan hun huis is, de straat op waar de skinheads waren. Betrokkene zou volgens haar nog met de skinheads hebben gevochten. Betrokkenes dochter daarentegen verklaarde dat ze via de ramen vluchtten en dat ze langs de skinheads moesten lopen. Betrokkenes zoon beweerde dat hij via het achterraam de tuin invluchtte waar hij zijn moeder en vader vond. Ze zouden kunnen vluchtten zijn zonder skinheads tegen te komen.

Verder verklaarde betrokkene dat hij met de politie heeft gesproken toen ze het dorp Buzice binnengingen maar dat hij niet afzonderlijk klacht is gaan indienen. Betrokkenes zoon, Z., verklaarde dat betrokkene vier dagen na het incident klacht ging indienen. Betrokkene verklaarde ook dat het gezin direct naar huis terugkeerde en bij zijn moeder ging wonen tot aan het vertrek naar België. Betrokkenes echtgenote beweerde echter dat ze bij haar broer te Buzice bleven tot aan het vertrek en dat ze de moeder van haar man niet meer gezien hebben na hun vlucht. Betrokkenes dochter, B., verklaarde dat ze een viertal dagen bij de broer van haar moeder bleven, nog even langs haar grootmoeder gingen om spullen op te halen en dan vertrokken zijn. Betrokkenes zoon, Z., beweerde dat ze bij de broer van zijn moeder bleven tot aan het vertrek maar dat zijn vader drie dagen na de brand eens gaan kijken was naar de schade.

Verder verklaarde betrokkene dat zijn zoon een maand in het ziekenhuis moest verblijven. Betrokkenes echtgenote verklaarde daarentegen dat hun zoon niet in het ziekenhuis moest blijven maar dat hij nog een week op controle moest. Volgens betrokkene zou zijn zoon gehospitaliseerd geweest zijn in het ziekenhuis te SACA. Betrokkenes dochter beweerde dat hij in het Nova Nemonica ziekenhuis lag te Kosice-Terasa. Betrokkene verklaarde ook nog dat hij klacht in verband met de aanval op zijn zoon ging indienen bij de politie. Betrokkenes echtgenote verklaarde echter dat naar aanleiding van dit incident er niemand naar de politie ging, ook haar man niet.

Tenslotte verklaarde betrokkene dat hij ooit klappen kreeg van politie als hij niet kon betalen. Hij zou ook wel eens een paar klappen gekregen hebben van skinheads. Betrokkenes vrouw verklaarde echter dat haar man nooit het slachtoffer werd van een fysieke aanval. Zijn zoon beweerde dan weer dat betrokkene ooit op hardhandige wijze geslagen werd zodat hij naar de dokter moest gaan. Betrokkene beweerde dat hij nooit naar een dokter had moeten gaan naar aanleiding van een dergelijk incident. Verder beweerde betrokkene dat ook zijn dochter en

vrouw werden aangevallen, hetgeen ontkend werd door zijn vrouw.

Gezien de ernst van deze discrepanties kan aan het vluchtrelaas van betrokkene geen geloof worden gehecht. Wat er ook van zij, de overige problemen (ontslag dochter en betrokkene zelf, racistische opschriften) door betrokkene aangehaald zijn niet afdoende zwaarwichtig om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, vast te stellen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 29 oktober 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

1.4. De beslissing van dezelfde datum inzake de tweede verzoekende partij is als volgt gemotiveerd :

"(...)

Betrokkene werd verhoord op 26 april 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Slovaakse taal machtig is.

Betrokkene, van Slovaakse nationaliteit en van Roma-origine, verklaarde dat op 6 september 1998 skinheads haar huis in brand staken. Betrokkene en haar gezin zouden naar het nabijgelegen dorp, Buzice, gevlucht zijn. Daar zouden de skinheads ook aanwezig geweest zijn. Betrokkene zou tot 8 uur 's morgens in het veld gewacht hebben. Toen de politie aankwam zou ze met haar gezin het dorp ingetrokken zijn. De politie zou gezegd hebben dat ze zelf moesten terugvechten. Betrokkene zou dan samen met haar man en kinderen bij haar broer te Buzice verbleven hebben

tot aan hun vertrek. In december 1997 zou betrokkenes zoon, Z. B. aangevallen zijn door skinheads. Hij zou hierbij een snijwonde aan zijn hals hebben opgelopen. Betrokkenes zoon zou niet in het ziekenhuis moeten hebben blijven maar hij moest wel een week op controle. Betrokkenes dochter, XXX en zoon, A., zouden in de tijd dat ze nog naar school gingen op de bus uitgelachen zijn door skinheads. Betrokkenes dochter zou moeilijk werk gevonden hebben als kapster. Ze zou moeten stoppen zijn omdat de mensen niet wilden dat een Roma hen aanraakte. Betrokkene zou samen met haar man en twee kinderen op 13 september 1998 uit Slovakije vertrokken zijn en 's anderendaags in België aangekomen zijn. Ze diende op 15 september 1998 haar asielaanvraag in. Betrokkene is in het bezit van haar paspoort.

Er dient opgemerkt te worden dat tegenstrijdigheden tussen betrokkenes verklaringen en de verklaringen van haar familieleden de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas volledig ondermijnen. Zo verklaarde betrokkene dat ze langs de voordeur, de enige deur aan het huis, vluchtten voor het vuur. Betrokkenes man zou nog gevochten hebben met de skinheads. Betrokkenes echtgenoot daarentegen verklaarde dat ze vluchtten langs de zijdeur en zo via de achtertuin de velden in. Betrokkenes dochter, XXX, verklaarde dat ze gevlucht waren via de twee vensters aan de voorkant van het huis. Volgens haar moesten ze langs de skinheads lopen om te kunnen ontsnappen. Betrokkenes zoon, Z. B. verklaarde dat hij langs het achterraam vluchtte en daar zijn ouders in de tuin aantrof. Hij beweerde ook dat ze konden vluchtten zonder dat de skinheads hen opmerkten.

Verder verklaarde betrokkene dat ze bij haar broer te Buzice verbleven tot aan het vertrek. Ze zouden volgens haar haar schoonmoeder niet meer gezien hebben. Betrokkenes echtgenoot daarentegen beweerde dat ze direct terugkeerden naar hun dorp en daar bij zijn moeder verbleven tot aan het vertrek. Betrokkenes dochter verklaarde dat ze een viertal dagen bij betrokkenes broer verbleven en daarna naar haar grootmoeder gingen om het nodige bijeen te nemen voor het vertrek. Betrokkenes zoon beweerde dat ze een drietal dagen bij betrokkenes broer verbleven tot aan het vertrek maar dat zijn vader nog eens naar het huis was gaan kijken.

Wat de aanval op betrokkenes zoon, Z., betreft verklaarde betrokkene dat hij niet in het ziekenhuis moest blijven maar dat hij wel een week lang elke dag op controle ging. Betrokkenes echtgenoot en twee kinderen beweerden daarentegen dat hij ongeveer een maand gehospitaliseerd was. Betrokkene beweerde ook dat er niemand naar aanleiding van het incident van de zoon naar de politie ging. Betrokkenes echtgenoot en kinderen verklaarden echter dat betrokkenes man naar de politie ging.

Betrokkene verklaarde dat noch zij noch haar dochter ooit werden aangevallen. Betrokkenes echtgenoot daarentegen beweerde dat ook zijn vrouw en dochter ooit werden aangevallen. Verder beweerde haar echtgenoot dat hij verschillende keren door skinheads en politie was aangevallen, hetgeen door betrokkene ontkend werd.

Gezien de ernst van deze discrepanties kan er aan het vluchtrelaas van betrokkene geen geloof worden gehecht.

Wat de overige door betrokkene aangehaalde problemen (moeilijkheden om werk te vinden en beledigingen) betreft, dient opgemerkt te worden dat ze niet afdoende zwaarwichtig zijn om in hoofde van betrokkene een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie, vast te stellen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is en kennelijk ongegrond, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 29 oktober 1998.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...).".

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregelen en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

3.1. Overwegende dat de verzoekende partijen in het verzoekschrift de Raad van State verzochten het voordeel van de kosteloze rechtspleging toe te staan; dat de Wnd. Voorzitter van de VIIe Kamer bij beschikkking nr. 1402 op 14 september 1999 besliste hen dit voordeel niet toe te kennen; dat de verzoekende partijen bij brief van 1 oktober 1999 een vraag tot heroverweging van die beslissing indienden; dat bij beschikking nr. 1780 van 15 oktober 1999 de Wnd. Voorzitter van de VIIe Kamer zijn eerdere beslissing bevestigde; dat deze beslissing aan de verzoekende partijen werd betekend bij aangetekende brief van 18 november 1999; dat hen nog een laatste termijn van vijftien dagen verleend werd om alsnog het verschuldigde zegelrecht te betalen; dat bij aangetekend schrijven van 29 november 1999 ten bedrage van 7000 frank fiscale zegels werden overgemaakt aan de Raad van State;

3.2. Overwegende dat, overeenkomstig artikel 70, § 3, van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling administratie van de Raad van State, collectieve verzoekschriften aanleiding geven tot het betalen van zoveel malen het recht als er verzoekers zijn; dat op het verzoekschrift tot schorsing fiscale zegels zijn aangebracht ter waarde van 7000 frank terwijl het twee verzoekende partijen betreft; dat ambtshalve vastgesteld wordt dat de vordering van de tweede verzoekende partij niet overeenkomstig de ter zake geldende procedurevoorschriften is ingediend; dat het beroep van de tweede verzoekende partij niet op de rol kan worden gebracht;

4.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan

worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1.1.

Overwegende dat de eerste verzoekende partij in een eerste middel betoogt dat de bestreden beslissing is genomen met rechtsmisbruik en een bevooroordeelde aanpak van de zaak, doordat geen rekening werd gehouden met de algemene situatie in het land van herkomst, zijnde de vervolging, het racisme en het geweld ten aanzien van zigeuners, dat met deze feitelijkheden en gegevens geen rekening werd gehouden en dit op basis van een summier onderzoek en verklaringen uitgaande van de Slovaakse overheid, die ervan uitgaan dat alle asielaanvragen van zigeuners enkel economisch geïnspireerd zijn en niet politiek, dat er daarenboven sprake is van rechtsmisbruik wanneer extra krachten worden ingezet met als enig doel alle asielaanvragen in versneld tempo af te werken met een negatieve beslissing tot gevolg;

4.1.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal de bevestigende beslissing van weigering van verblijf heeft genomen nadat hij heeft vastgesteld dat de aanvraag bedrieglijk is en kennelijk ongegrond; dat hij niet heeft overwogen dat de asielaanvragen van zigeuners "enkel economisch geïnspireerd zijn"; dat verzoekende partij nalaat in concreto aan te tonen waarin de "bevooroordeelde houding" van de Commissaris-generaal tot uiting komt; dat de kritiek van de verzoekende partij, als zouden extra krachten zijn ingezet met "als enig doel alle asielaanvragen in versneld tempo af te werken met een negatieve beslissing tot gevolg", nergens

op slaat; dat het integendeel een blijk is van behoorlijk bestuur, om bij een toevloed aan asielaanvragen, extra personeel in te zetten; dat het eerste middel niet ernstig is;

4.2.1. Overwegende dat de eerste verzoekende partij in een tweede middel aanvoert dat de bestreden beslissing gebrekkig is gemotiveerd, doordat gesteld wordt dat de asielaanvraag van verzoeker bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, terwijl zulks evenwel niet op een coherente en logische wijze wordt gemotiveerd en terwijl verzoeker een coherent verhaal verteld heeft betreffende de moeilijkheden waarmee hij ingevolge zijn afkomst in Slowakije te kampen heeft gehad en de zogenaamde tegenstrijdigheden allen kunnen verklaard worden of niet ernstig te noemen zijn;

4.2.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van het dringend beroep de opdracht heeft na te gaan of een verder onderzoek van de erkenningsaanvraag noodzakelijk is en of de asielaanvrager voorlopig wordt toegelaten tot het verblijf in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, na de onontvankelijkheidsbeslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, onderzoekt of de asielaanvrager gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève; dat de verzoekende partij betoogt dat de tegenstrijdigheden in de verklaringen kunnen verklaard worden of niet ernstig te noemen zijn, zonder een dergelijke verklaring te bieden of aan te duiden welke tegenstrijdigheden niet ernstig te noemen zijn en waarom; dat de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van betrokkene en die van zijn familieleden, zoals

aangegeven in de bestreden beslissing, de essentie van zijn asielrelaas betreffen en uit het administratief dossier blijken; dat de Commissaris-generaal dan ook niet ten onrechte lijkt te hebben besloten dat betrokkenes aanvraag bedrieglijk is; dat de Commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing niet heeft uitgesproken over de moeilijkheden waarmee de Zigeneurs in Slovakije in het algemeen zouden te kampen hebben, doch er zich toe beperkt heeft vast te stellen, enerzijds, dat de feiten waarvan verzoeker en zijn familieleden beweerden zelf het slachtoffer te zijn geweest, niet geloofwaardig zijn omwille van de vastgestelde tegenstrijdigheden in de verklaringen en dat, anderzijds, de andere door hem aangehaalde problemen, onvoldoende zwaarwichtig zijn om in hoofde van betrokkene een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen; dat die beoordeling niet als kennelijk onjuist lijkt te kunnen worden aangemerkt; dat de bestreden beslissing derhalve naar behoren lijkt te zijn gemotiveerd; dat het tweede middel niet ernstig is;

4.3.1. Overwegende dat de eerste verzoekende partij in het derde middel doet gelden dat de beslissing genomen is met miskenning van de feiten doordat de bestreden beslissing geen antwoord geeft op de feitelijke situatie waarin verzoeker zijn vaderland is ontvlucht en nergens op coherente wijze aantoont dat de situatie voor betrokken in zijn land veilig is;

4.3.2. Overwegende dat bij het onderzoek van het tweede middel is gebleken dat de Commissaris-generaal verzoekers verklaringen heeft onderzocht en zonder miskenning van de motiveringsplicht tot het besluit lijkt gekomen te zijn dat zijn aanvraag bedrieglijk en kennelijk ongegrond is; dat de Commissaris-generaal daarbij wel degelijk met de feitelijke situatie van

verzoeker rekening heeft gehouden; dat het derde middel niet ernstig is;

4.4.1. Overwegende dat de eerste verzoekende partij in het vierde middel doet gelden dat er noodzaak is tot onderzoek omtrent de grond van de zaak en dat de bestreden beslissing, die de ontvankelijkheid betreft, ten onrechte over de grond van de zaak oordeelt;

4.4.2. Overwegende dat de Commissaris-generaal overweegt dat de aanvraag van verzoeker bedrieglijk en kennelijk ongegrond is; dat de Commissaris-generaal, in het kader van het dringend beroep, nagaat of een verder onderzoek van de erkenningsaanvraag nodig is, rekening houdend met alle gegevens van de zaak; dat uit de bestreden beslissing en uit de bespreking van het eerste en het tweede middel, op het eerste gezicht, niet blijkt dat de Commissaris-generaal in dit stadium van de procedure reeds ten onrechte over de grond van de zaak zou hebben geoordeeld; dat het vierde middel niet ernstig is;

5. Overwegende dat geen van de middelen ernstig is; dat dienvolgens niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde cumulatieve voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zesentwintig oktober tweeduizend, door :

de HH. L. LAVRYSEN, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **L. LAVRYSEN.**